

Arrest

nr. 256 692 van 17 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. LEUNG
Karel Rogierstraat 3
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 22 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 februari 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 29 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. LEUNG verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

In de nota worden de nuttige feiten opgelijst als volgt:

“Verzoekende partij, met Servische nationaliteit, beschikt over zeven (7) aliassen, waarvan de nationaliteit Servisch, dan wel Italiaans blijkt. Hij verblijft minstens sinds 2016 illegaal op Belgisch grondgebied. Er werd op 05.09.2016 ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Vervolgens op 26.12.2017 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van drie jaar afgeleverd. Op 20.02.2018 werd ten aanzien van verzoeker opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Op 26.11.2018 werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden wegens het plegen van verschillende diefstallen met braak. “

Op 10 februari 2021 trof de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend, werd verworpen bij arrest nr. 256 691 van 17 juni 2021.

Dezelfde dag legde de verwerende partij tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor 10 jaar op.

Deze bijlage 13sexies betreft de thans bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“Naam: N.

Voornaam: M.

Geboortedatum: 20.08.2000

Geboorteplaats:

Nationaliteit: Servië

Gekend in de gevangenis als zijnde : N.D. , geboren te Brescia op 20.08.1998, onderdaan van Italië.

ALIAS: N.,M.i, geboren op 20.08.2000, onderdaan van Italië

N.,M.i, geboren op 20.08.2001, onderdaan van Servië

N.,M., geboren op 20.08 2001, nationaliteit onbepaald

N., D., geboren op 20.08.1998, onderdaan van Servië

N., D., geboren op 20.08 1998, nationaliteit onbepaald

N.,M.i, geboren te Brescia op 20.08.2000, onderdaan van Servië

N., M., geboren op 20.08.2001, onderdaan van Servië

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 10.02.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.*

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn interview afgenomen door de migratieambtenaar te leuven Hulp op 09.11.2017, in België te verblijven sinds 3 maanden. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Een vragenlijst hoorrecht werd door DVZ aan de griffie van de gevangenis bezorgd op 08.02.2021. De griffie betekende die vragenlijst pas op 09.02.2021 aan betrokkene waardoor hij mogelijks niet de kans kreeg deze tijdig in te vullen.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn interview afgenomen door de migratieambtenaar te leuven Hulp op 09.11.2017, in België te verblijven sinds 3 maanden en niet in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten. Hij had een identiteitskaart van Italië maar zou deze verloren zijn in België. Verder verklaarde hij dat zijn grootmoeder hier te Charleroi verblijft ([N.B.]), dat hij verder geen duurzame relatie, minderjarige kinderen of overige familieleden in België heeft en dat hij de wens heeft om terug te keren naar Italië. De wens om terug te keren naar Italië benadrukt de betrokkene opnieuw tijdens een nieuw interview met een migratieambtenaar op 21.06.2019. De grootmoeder van betrokkene

is niet terug te vinden in onze bestanden. Er kan tot op heden dan ook niet aangetoond worden dat de betrokkene in België familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Zo ontving betrokkene tot op heden ook geen bezoek in de gevangenis. Hoewel de betrokkene een terugkeer naar Italië verkiest, blijkt hij een terugkeer naar zijn land van herkomst niet te vrezen. Het administratief dossier bevat namelijk ook geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Verder blijkt nog uit het administratief dossier van de betrokkene dat er een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering werd toegestaan door de strafuitvoeringsrechtbank (dd. 03.06.2019). Uit het vonnis blijkt dat betrokkene bij vrijstelling terug wenst te keren naar Italië. Hij kan er terecht bij zijn echtgenote en hun kind, die in een bijgebouw naast het huis van zijn ouders wonen. Daarnaast kan hij aan het werk bij zijn vader die marktkramer is. Attesten staven deze reclassering. Gezien de betrokkene tot op heden nog niet werd geïdentificeerd kon de voorlopige invrijheidstelling niet plaatsvinden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan niet-verzekering van voertuig, feit waarvoor hij op 06.11.2018 werd veroordeeld door de politierechtbank van Luik tot een definitieve gevangenisstraf van 15 dagen.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt diefstal met braak, inklimming of valse sleutels als dader of mededader en aan bendevoorming-deelname, feiten waarvoor hij op 26.11.2018 werd veroordeeld door het Hof van beroep te Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden.

Uit het arrest van de rechtbank blijkt dat betrokkene in de periode van 15.07.2017 tot en met 14.10.2017 te Diest en bij samenhang elders in het rijk verschillende diefstallen met braak heeft gepleegd. Bij het plegen van deze feiten was betrokkene vergezeld van 2 kompanen.

Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands woning vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken dergelijke feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om de redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Overwegende het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft een syntheseseminarie neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), “doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker op: “schending van artikel 74/11 §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet; schending van de algemene motiveringsverplichting en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991); en schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur”.

In zijn syntheseseminarie betoogt verzoeker als volgt:

“SAMENVATTING van het eerste middel:

Het eerste middel van verzoeker bestond uit twee onderdelen:

- het eerste onderdeel heeft betrekking op de schending van artikel 74/11 §1, vierde lid Vreemdelingenwet:

o Verwerende partij heeft het inreisverbod van 10 jaar aan verzoeker opgelegd in toepassing van artikel 74/11 §1, vierde lid Vreemdelingenwet omdat verwerende partij van mening is dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en waarbij verwerende partij verwijst naar het strafrechtelijk verleden van verzoeker en stelt dat gezien de maatschappelijke impact van deze feiten kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en dat verzoeker een groot gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid, en dat overwegende het winstgevende karakter van de misdadige feiten van verzoeker er een ernstig, reëel en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde.

o Terwijl verzoeker ervan overtuigd is dat verwerende partij ten onrechte de mening toegedaan is dat het gedrag van verzoeker een actueel gevaar zou vormen om een fundamenteel belang van de samenleving te bedreigen én dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

o Verzoeker heeft vervolgens erop gewezen dat:

- de strafrechtelijke veroordelingen in casu dateren van 06.11.2018 en 26.11.2018 en dat de feiten die aan de grondslag van deze veroordelingen liggen, dateren van midden 2017, dus van meer dan drie jaar geleden;*
- hij de opgelegde gevangenisstraf heeft ondergaan;*
- hij sindsdien geen enkele strafrechtelijke veroordeling meer heeft opgelopen;*
- uit geen enkel element in het dossier blijkt dat de persoonlijke gedragingen van verzoeker een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen, integendeel, verzoeker heeft zijn straf ondergaan, werd niet meer strafrechtelijk veroordeeld en heeft steeds te kennen gegeven dat hij vrijwillig wenst terug te keren naar zijn familie in Italië;*
- dat de strafuitvoeringsrechtbank op 03.06.2019 een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering heeft toegestaan aan verzoeker en dat deze voorlopige invrijheidstelling enkel kon worden toegekend voor zover er wat de veroordeelde betreft geen tegenaanwijzingen bestaan waaraan niet kan worden tegemoet gekomen door het opleggen van bijzondere voorwaarden. Deze tegenaanwijzingen hebben onder andere betrekking op het risico op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten;*
- de strafuitvoeringsrechtbank dus reeds op 03.06.2019 heeft geoordeeld dat er geen aanwijzingen zijn dat er bij verzoeker een risico is dat hij nieuwe ernstige strafbare feiten zal plegen.*
- uit de beslissing van verwerende partij niet blijkt dat er een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging is voor een fundamenteel belang van de samenleving.*

o Samengevat blijkt dus nergens dat verzoeker door zijn actuele gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden en/of dat verzoeker door zijn actuele gedrag een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

o Daarom is verzoeker ervan overtuigd dat verwerende partij dus artikel 74/11 §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

- Het tweede onderdeel heeft betrekking op de schending van de algemene motiveringsverplichting en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991); en schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

o In het tweede onderdeel heeft verzoeker eerst algemeen verwezen naar de geldende rechtspraak over de motiveringsplicht van de overheid. Vervolgens heeft verzoeker dit toegepast op de huidige procedure omdat verzoeker ervan overtuigd is dat de bestreden beslissing van verwerende partij niet afdoende werd gemotiveerd

o Doordat verwerende partij aan verzoeker een inreisverbod heeft opgelegd omdat verwerende partij van mening is dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

o Verwerende partij heeft het inreisverbod van 10 jaar aan verzoeker opgelegd omdat verwerende partij van mening is dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en waarbij verwerende partij verwijst naar het strafrechtelijk verleden van verzoeker en stelt dat gezien de maatschappelijke impact van deze feiten kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en dat verzoeker een groot gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid, en dat overwegende het winstgevende karakter van de misdadige feiten van verzoeker er een ernstig, reëel en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde.

o Zoals in het eerste onderdeel heeft verzoeker opgemerkt dat:

- *de strafrechtelijke veroordelingen in casu dateren van 06.11.2018 en 26.11.2018 en dat de feiten die aan de grondslag van deze veroordelingen liggen, dateren van midden 2017, dus van meer dan drie jaar geleden;*
- *hij de opgelegde gevangenisstraf heeft ondergaan;*
- *hij sindsdien geen enkele strafrechtelijke veroordeling meer heeft opgelopen;*
- *uit geen enkel element in het dossier blijkt dat de persoonlijke gedragingen van verzoeker een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen, integendeel, verzoeker heeft zijn straf ondergaan, werd niet meer strafrechtelijk veroordeeld en heeft steeds te kennen gegeven dat hij vrijwillig wenst terug te keren naar zijn familie in Italië;*
- *dat de strafuitvoeringsrechtbank op 03.06.2019 een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering heeft toegestaan aan verzoeker en dat deze voorlopige invrijheidstelling enkel kon worden toegekend voor zover er wat de veroordeelde betreft geen tegenaanwijzingen bestaan waaraan niet kan worden tegemoet gekomen door het opleggen van bijzondere voorwaarden. Deze tegenaanwijzingen hebben onder andere betrekking op het risico op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten;*
- *de strafuitvoeringsrechtbank dus reeds op 03.06.2019 heeft geoordeeld dat er geen aanwijzingen zijn dat er bij verzoeker een risico is dat hij nieuwe ernstige strafbare feiten zal plegen.*
- *uit de beslissing van verwerende partij niet blijkt dat er een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging is voor een fundamenteel belang van de samenleving.*

o Daarom heeft verwerende partij volgens verzoeker de motiveringsverplichting heeft geschonden.

o In dit tweede onderdeel heeft verzoeker ook aangehaald dat verwerende partij ook het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur heeft geschonden.

- *Verzoeker heeft hieromtrent eerst verwezen naar de geldende rechtspraak en rechtsleer over het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.*
- *Vervolgens heeft verzoeker verwezen naar hetgeen reeds eerder in het eerste middel en feitenrelaas werd uiteengezet waaruit dus blijkt dat de beslissing van verwerende partij een onredelijke en onzorgvuldige beslissing is.*
- *Volgens verzoeker gaat verwerende partij ervan uit, maar motiveert dit geheel niet noch toont verwerende partij aan, waarom uit het gedrag uit het verleden van verzoeker zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker een groot gevaar voor de openbare veiligheid vormt en dat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde zou bestaan.*

- Het eerste middel van verzoeker is dus ernstig en gegrond.

(...)

5.2. M.b.t. de argumenten ten gronde van verwerende partij.

- Volgens verwerende partij is het aan de nationale overheden (dus in casu de verwerende partij) om in elk afzonderlijk geval te beoordelen of het gedrag van de vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen. De gemachtigde moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt. Verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij werd geoordeeld dat het mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde voldoet. Volgens verwerende partij is verzoeker een recidivist en heeft verzoeker duidelijk geen lering getrokken uit de door hem opgelopen veroordelingen.

o Als men kijkt naar de objectieve elementen van het dossier zoals deze voorlagen op het ogenblik van de bestreden beslissing dan kan men niet anders besluiten dan dat het actuele gedrag van verzoeker geen gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert. Het is niet omdat verzoeker in het verleden strafbare feiten heeft begaan en hiervoor strafrechtelijk werd veroordeeld dat het gedrag van verzoeker actueel nog een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid betekent.

o Een objectief element uit het dossier is dat verzoeker niet meer strafrechtelijk werd veroordeeld, hij zijn straf heeft ondergaan, en hij steeds te kennen heeft gegeven dat hij vrijwillig wenst terug te keren naar zijn familie in Italië;

o Nog een objectief element uit het dossier is dat de strafuitvoeringsrechtbank op 03.06.2019 een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering heeft toegestaan aan verzoeker. De strafuitvoeringsrechtbank zou dit nooit hebben toegestaan indien er aanwijzingen zouden zijn dat er bij verzoeker een risico is dat hij nieuwe ernstige strafbare feiten zou plegen.

o Verwerende partij beweert maar toont niet aan waarom verzoeker geen lering zou hebben getrokken uit de door hem opgelopen veroordelingen. Integendeel, als verzoeker niet geleerd zou hebben uit de opgelegde veroordelingen, dan zou de strafuitvoeringsrechtbank nooit een voorlopige invrijheidstelling hebben toegestaan.

- Volgens verwerende partij is verzoeker in de feitelijke onmogelijkheid om nieuwe strafrechtelijke inbreuken te plegen omdat verzoeker sinds zijn aanhouding op 26.11.2018 de strafinrichting niet mocht verlaten tot zijn overdracht van de strafinrichting van Merksplas naar het Centrum voor Illegalen in Brugge.

o Verzoeker wijst erop dat het wel degelijk mogelijk is om, in een strafinrichting en in een gesloten centrum voor illegalen, nieuwe strafrechtelijke inbreuken te plegen. Met het goed gedrag van verzoeker sedert zijn aanhouding op 26.11.2018 wordt dus geen rekening gehouden. Indien verzoeker tijdens zijn verblijf in de gevangenis wel strafrechtelijke inbreuken zou hebben gepleegd, dan zou dit wel in het nadeel van verzoeker worden gebruikt.

- Volgens verwerende partij mag de strafuitvoeringsrechtbank geen uitspraak doen over het verblijfs-rechterlijk statuut van verzoeker in België.

o Verzoeker heeft dit ook nooit beweerd.

o Wat wel vaststaat is dat de strafuitvoeringsrechtbank op 03.06.2019 een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering heeft toegestaan aan verzoeker en dat de strafuitvoeringsrechtbank dit nooit zou hebben toegestaan indien er aanwijzingen zouden zijn dat er bij verzoeker een risico is dat hij nieuwe ernstige strafbare feiten zou plegen.

- Verwerende partij heeft een discretionnaire bevoegdheid om na te gaan of persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

o Verwerende partij is misschien niet gebonden door de beoordeling van de strafuitvoeringsrechtbank, maar dat wil niet zeggen dat verwerende partij hier geen rekening mee moet houden.

o Mocht de strafuitvoeringsbank wel van oordeel zijn geweest dat er wel een risico zou bestaan dat verzoeker nieuwe misdrijven zou plegen, dan zou verwerende partij zich wellicht wel de beoordeling van de strafuitvoeringsrechtbank gebruiken ter motivering van de bestreden beslissing."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Tevens wordt eraan herinnerd dat er een risico op onderduiken bestaat. Verder wordt

gemotiveerd waarom een inreisverbod voor een duurtijd van tien jaar wordt opgelegd, waarbij rekening wordt gehouden met de elementen die verzoekers zaak kenmerken. Verzoeker toont niet aan dat deze motieven niet zouden voldoen aan de formele motiveringsplicht. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de motieven, zodat is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt niet. De inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. Artikel 74/11, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

3.5. In de bestreden beslissing wordt voor wat betreft de duur van het inreisverbod onder meer verwezen naar verzoekers strafrechtelijk parcours, waarbij verweerder dieper ingaat op de verschillende diefstallen met braak die verzoeker heeft gepleegd.

3.6. Verzoeker brengt hiertegen in dat de betrokken strafrechtelijke veroordelingen dateren van november 2018 en dat de feiten waarvoor hij werd veroordeeld dateren van midden 2017. Verzoeker wijst er tevens op dat hij de opgelegde straffen heeft ondergaan en dat hij sindsdien geen strafrechtelijke veroordelingen meer heeft opgelopen. Hij wijst er verder op dat uit geen enkel element blijkt dat er sprake is van persoonlijke gedragingen die wijzen op een actueel en daadwerkelijk gevaar voor de openbare orde. Ten slotte benadrukt verzoeker nog dat de strafuitvoeringsrechtbank hem een voorlopige invrijheidsstelling heeft toegestaan. Dit wijst volgens verzoeker op een gebrek aan een risico op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten.

3.7. De vaststelling van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vereist in principe dat bij de betrokken persoon een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zo zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging (arrest van het Hof van Justitie van 27 oktober 1977, Bouchereau, 30/77, punt 29).

3.8. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder valt over de ernst van de strafrechtelijk betugelde misdrijven, met name de verschillende diefstallen met braak die verzoeker heeft gepleegd en waarvoor hij definitief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden. Verweerder gaat uitgebreid in op de impact van de gepleegde vermogensdelicten en trekt hieruit conclusies voor wat betreft de persoonlijkheid van verzoeker. Meer bepaald stelt hij: *“Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands woning vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken dergelijke feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om de redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.”* Hierna besloot verweerder: *“Gezien de maatschappelijke impact van deze*

feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

Uit de aard, de ernst en de maatschappelijke impact van de feiten, de strafmaat en de omstandigheden die eigen zijn aan de persoonlijkheid van verzoeker heeft verweerder afgeleid dat verzoeker een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat nergens uit zou blijken dat hij een dergelijke bedreiging vormt. Verzoeker gaat helemaal niet in concreto in op de hierboven geciteerde afwegingen, waardoor ze overeind blijven.

3.9. Het tijdsverloop sinds het plegen van de misdrijven, de beteugeling ervan en het opleggen van een inreisverbod is niet geheel irrelevant. Het blijkt echter niet dat er een zeer groot tijdsverloop zit tussen de betoogde feiten, de veroordeling en de bestreden beslissing. Het gaat respectievelijk om afgerond vier en twee jaren. Alleszins is het zo dat de ernst van de betrokken handelingen ook na zelfs na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde kan inhouden. Uit de in punt 3.8. geciteerde overwegingen blijkt dat verweerder deze uitzonderlijke ernst van de strafrechtelijke betoogde handelingen aankaart, waar verzoeker zoals gezegd niet concreet op ingaat.

3.10. Verweerder merkt in zijn nota op: *"De argumentatie al zou verzoeker niet langer gevaar voor de openbare kunnen vormen gezien hij geen strafrechtelijke veroordeling meer heeft opgelopen sinds 26.11.2018 mist relevantie. Verzoeker heeft immers sinds zijn aanhouding op 26.11.2018 de strafinrichting niet verlaten tot zijn overdracht van de strafinrichting van Merksplas naar het Centrum voor Illegalen in Brugge, zodat hij in de feitelijke onmogelijkheid was nieuwe strafrechtelijke inbreuken te plegen."* Deze vaststelling is deugdelijk en pertinent en de Raad sluit er zich bij aan. Verzoeker kan bezwaarlijk inbrengen dat hij geen strafrechtelijke inbreuken heeft gepleegd in de strafinrichting en het gesloten centrum. In gesloten instellingen zijn de bewegingsruimte en de opportuniteiten beperkt en is de pakkans groot. Verzoeker kan dit dan ook niet inroepen in zijn voordeel. Het is niet omdat verweerder, mocht verzoeker wel strafrechtelijke inbreuken hebben gepleegd tijdens zijn opsluiting, hierop zou hebben gewezen in de bestreden beslissing dat hieruit kan worden afgeleid dat als dit niet het geval is, verzoeker om die reden dan geen actuele bedreiging meer kan vormen voor de openbare orde.

3.11. De nota van verweerder stelt verder: *"de toekenning onder voorwaarden van een voorlopige invrijheidsstelling bindt de Staatssecretaris of de gemachtigde hoegenaamd niet en staat niet toe het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde zoals volgt uit het individueel onderzoek van verweerder aan het wankelen te brengen. Uw Raad heeft reeds benadrukt dat de SURB geen uitspraak mag doen over het verblijfsrechtelijk statuut van verzoeker in België. Dit is het prerogatief van de bevoegde minister (of zijn gemachtigde). De SURB spreekt zich enkel uit over de vraag of aan iemand die is veroordeeld tot een gevangenisstraf al dan niet een strafuitvoeringsmodaliteit kan worden toegekend."* Ook dit is deugdelijk en pertinent. Verweerder is in het licht van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet bevoegd om in het kader van een eigen individueel onderzoek na te gaan of het persoonlijk gedrag van een vreemdeling een actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Hij beschikt daarbij, zoals verweerder ook terecht opmerkt in zijn nota, over een eigen vrije appreciatiebevoegdheid. Het blijkt nergens uit dat verweerder in dit verband is gebonden door de beoordeling die de strafuitvoeringsrechtbank (SURB) maakt binnen een individueel strafuitvoeringstraject. Het enkele gegeven dat hij zijn eigen vrije appreciatiebevoegdheid heeft aangewend, maakt niet dat verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is opgetreden. Hier kan ten overvloede nog aan worden toegevoegd dat blijkens het vonnis van de SURB van 3 juni 2019 dat zich in het administratief dossier bevindt, werd gesteld dat verzoeker een voorlopige invrijheidstelling wordt toegekend met het oog op verwijdering van het grondgebied. De SURB stelde hierbij algemeen vast dat er geen tegenaanwijzingen zijn voor het toekennen van een "VLVG" en dat verzoeker onder meer werd onderworpen aan de voorwaarden om geen strafbare feiten te plegen, het grondgebied effectief te verlaten en niet terug te keren naar België tijdens de proeftijd zonder in orde te zijn met de wetgeving en de reglementering betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorafgaande toelating van de strafuitvoeringsrechtbank. De Raad leest dus nergens dat de SURB van oordeel is dat er geen risico is op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten. Er kan ook niet in worden gelezen dat werd besloten tot voorlopige invrijheidstelling omdat verzoeker lering zou hebben getrokken uit zijn veroordelingen. Het is ook niet omdat verweerder, mocht verzoeker geen voorlopige invrijheidstelling hebben verkregen van de SURB, hierop zou hebben gewezen in de bestreden beslissing dat hieruit kan worden afgeleid dat als dit niet het geval is, verzoeker om die reden dan geen actuele bedreiging meer kan vormen voor de openbare orde.

Verder is het niet omdat verzoeker de opgelegde straffen heeft ondergaan dat verweerder niet op basis van een eigen individueel onderzoek de nodige conclusies op verblijfsvlak zou mogen afleiden uit verzoekers strafrechtelijk parcours. De Raad ziet ten slotte niet in hoe het gegeven dat verzoeker vrijwillig wenst terug te keren naar familie in Italië verweerder zou kunnen doen afzien van het opleggen van een inreisverbod van tien jaar.

3.12. Verzoeker is ervan overtuigd dat de elementen in zijn dossier niet wijzen op een actuele bedreiging voor de openbare orde, maar dit kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Het eerste middel is ongegrond.

3.13. In een tweede middel werpt verzoeker op: *“Betreffende het rolrecht in het kader van een beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen cf. het KB van 16 maart 2011 tot wijziging van het KB van 21 december 2006 houdende de rechtspleging van de RvV”*.

Verzoeker betoogt als volgt in zijn synthesesamenvatting:

“SAMENVATTING van het eerste middel:

Het tweede middel van verzoeker heeft betrekking op het feit dat verzoeker geen rolrecht dient te betalen voor huidige procedure. Cf. art. 9/1 van het KB van 21 december 2006.

Verzoeker geniet van de juridische tweedelijnsbijstand (volledige kosteloosheid) en is opgesloten in het centrum voor illegalen te Brugge en voegt hiervan de bewijzen bij (stuk 4 en 5).

1. BETREFFENDE DE NOTA VAN DE VERWERENDE PARTIJ

Verzoeker wenst thans te antwoorden op de volgende punten die verwerende partij in zijn nota heeft aangehaald:

1.1. Onontvankelijkheid van bepaalde onderdelen van de middelen.

- Verwerende partij suggereert dat verzoeker m.b.t. de schending van de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel enkel heeft aangegeven welke regels overschreden zijn maar dat verzoeker ook moet opmerken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.

o Verzoeker heeft in de twee onderdelen van zijn eerste middel uitgebreid uiteengezet waarom en op welke wijze de betreffende regels geschonden werden. Verzoeker verwijst integraal naar haar eerste middel.

- Volgens verwerende partij is het tweede middel van verzoeker onontvankelijk omdat het betrekking heeft op de vrijstelling van het rolrecht en omdat dit een gunst betreft en geen omschrijving van een geschonden rechtsregel.

o Wat het ook zij, verzoeker kan niet gehouden zijn tot betaling van het rolrecht omdat hij geniet van de juridische tweedelijnsbijstand (volledige kosteloosheid) en is opgesloten in het centrum voor illegalen te Brugge.”

3.14. Het tweede middel is niet ontvankelijk. Een eventuele fout bij het heffen van rolrecht kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het bestreden inreisverbod. Deze kritiek heeft hiermee immers geen uitstaans.

De Raad merkt nog op dat er geen rolrecht werd geheven voor verzoeker en dat hem wel degelijk het voordeel van de pro deo werd toegekend.

3.15. Het tweede middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het inreisverbod.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA